

TRIDSIATA TRETIA NEDEĽA CEZ ROK B

Každý rok pred koncom liturgického cirkevného roka nám dáva Cirkev počúvať a rozjímať o posledných veciach človeka. Aj dnes v katolíckych kostoloch po celom svete počúvame evanjelium o tom, že príde koniec sveta. Musíme priznať, že sa nám toto evanjelium ťažko počúva v tejto vedecky pokročilej dobe.

Aby sme správne pochopili tieto slová, musíme si uvedomiť, že odzneli pred dvetisíc rokmi Ježišom povedané a trochu neskôr napísané. Vtedy mali ľudia inú predstavu o zemi, o svete, o vesmíre ako my dnes. Pán Ježiš nemal úmysel ľudí učiť zemepis či astronómiu, ale náboženské pravdy. On nás učí svoju náboženskú náuku: „Budte pripravení, lebo neviete, kedy bude koniec sveta a tiež koniec nášho života. Toto všetko, na čom si vy ľudia zakladáte, raz pominie. Pominie sa slnko, mesiac, zem, hviezdy, len Boh zostane naveky a s ním všetci tí, ktorí sú tu na zemi vo viere verní.“ Nebudem tu vysvetľovať, ako si vtedy ľudia predstavovali rôzne prírodné zákony, ktoré si nevedeli vysvetliť ako teraz v dnešnej dobe my, no my z týchto slov Pána Ježiša máme prijať jeho náboženské poslanstvo. Rôzni sektári mnohokrát mylne chápali toto poslanstvo. Pamätám si, keď som ako stredoškôľák išiel zo školy domov, zrazu na ulici sa objavila skupina ľudí oblečených buď do slávnostných oblekov, alebo do bielych rúch. Mnohí sme čakali vtedy na zastávke autobusu a pýtali sme sa, čo to znamená. Povedali nám, že dnes sa splní Ježišovo poslanstvo a bude koniec sveta. Pravdaže, pousmiali sme sa a ja som im povedal, že ja viem, že o tom dni nikto nevie iba Nebeský Otec. Ako to viete vy? Nevie, čo si pomysleli, lebo mi neodpovedali a ani neviem, ako sa tvárili, keď podľa ich predpovedí koniec sveta neprišiel. Kedy sa skončí beh tohto sveta a kedy sa vesmír dostane k svojmu cieľu, to nikto nevie. Ako nikto z nás nevie, kedy sa dostane k svojmu cieľu náš život. Bude to dnes, zajtra alebo dakedy neskôr? Pán Ježiš nás práve preto, že nevieme, kedy umrieme, napomína, aby sme boli pripravení. On chce, aby sme viacej mysleli na koniec nášho života, ktorý sa udeje našou smrťou a zapečatí sa našim hrobom na cintoríne alebo urnou v krematóriu ako zbytočne špekulovať nad tým, kedy bude koniec sveta. Viem, že myslieť na vlastnú smrť nie je nič príjemné a radšej sa tejto myšlienke vyhýbame. Zastavíme sa pri takejto myšlienke vtedy, keď sa s niekým blízkym lúčime a stojíme zoči-voči tejto skutočnosti. Povzbudí nás prefácia z pohrebnej svätej omše: Hoci nás zarmucuje údel smrti, potešuje nás prísľub budúcej nesmrteľnosti. Tvojim veriacim, Pane, život sa neodníma, ale mení. A keď skončíme život v smrteľnom tele, máme pripravený večný príbytok v nebesiach... A to slovo „večný“ zdôrazňujem na základe právd, ktoré povedal Pán Ježiš. Napríklad: „V dome môjho Otca je mnoho príbytkov... Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste boli aj vy tam, kde som

ja“ (Jn 14, 2-3). Alebo: „Kto verí vo mňa aj keď zomrie, žiť bude. A nik nezomrie naveky, kto žije a verí vo mňa“ (Jn 11, 25-26). Keď Pán Ježiš tieto slová povedal Marte v Betánii pred vzkriesením jej brata Lazara, tak sa jej opýtal: „Marta, veríš tomu?“ No, a tu si dajme miesto mena Marta, svoje vlastné meno a odpoveď.

Uvediem malý príklad na povzbudenie zo života svätej Moniky, matky svätého Augustína. Keď ležala na smrteľnej posteli, stál pri nej Augustín aj s bratom. Obidvaja pri nej plakali a chceli, aby nezomrela v Taliansku, ale v rodnej vlasti v Afrike. Ona sa akoby nahnevala a povedala im, aby jej telo pochovali kdekoľvek, že na tom nezáleží, len aby pamätali na jej dušu pri oltári. Naozaj nádherný prejav nielen viery, ale aj istoty, že smrťou nič nekončí, hoci sa telo rozpadne v zemi.

Teraz si dajme otázku, ako môžeme dosiahnuť to najdôležitejšie, a to dostať sa medzi vyvolených po smrti? Znovu nám tu dáva odpoveď Pán Ježiš, keď pred svojou smrťou na Olivovej hore povedal veľmi dôležitú nauku o tom, že podľa akého kritéria nás bude súdiť pri poslednom súde. Nebude to za to, či sme si robili rôzne púte na sväté miesta, či sme sa pomodlili množstvo ružencov alebo krížových ciest. Nehovorím, že to netreba, ale kritérium bude v tejto jeho nauke, ako sme sa správali k svojim blíznym: „»Podťe, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta. Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť; bol som pocestný a pritúlili ste ma; bol som nahý a priodeli ste ma; bol som chorý a navštívili ste ma; bol som vo väzení a prišli ste ku mne.« »Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.« (Mt 25, 34-36, 40).

Povzbuďme sa týmito myšlienkami bez strachu, kedy bude koniec sveta. Pripravujme sa na svoj odchod z tohto sveta tiež nie so strachom, ale s radosťou, že podľa Pána Ježiša máme u Boha pripravený večný príbytok. Uvedomujme si, že tu na zemi máme len dočasný pobyt, ale večný je v nebesiach.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.